

גליון מס' 193

שבת פרשת קורח תשפ"ה

אומ שני"ה

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור ולכל דורש ברבים
לאורו ולזכרו של מרן קדוש ישראל ותפארתו שר התורה זיע"א

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

עניין של חינוך

**"ואון בן פלת" (טז, א)
"חכמת נשים בנתה ביתה"
(מדרש)**

סיפר מרן הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א שפעם הגיעה לביתו אשה בעלת תשובה והתלוננה לפניו שבעלה מעשן בשבת קודש, ומפר בכך את אווירת קדושת השבת, ולכן ביקשה ממנו עצה מה לעשות? יעץ לה הרב: תבקשי מבעלך שלא יעשן לפחות בזמן הדלקת הנרות... וכך היה! הבעל הסכים לדבריה, ובמשך כל הזמן שהנרות דלקו בבית, נמנע הבעל מעישון. והנה לאחר מכן, יעץ לה הרב שתשתמש בנרות "עבים" הדולקים יותר זמן... וגם הפעם קיים הבעל את הבטחתו ולא עישן עד שאחרון הנרות כבה. חלפו מספר שבתות ושוב הגדילה האשה את "עובי הנרות" עד שלבסוף השתמשה בנר "נשמה" הדולק עשרים וארבע שעות... וכך בזכותה לא עישן הבעל במשך כל השבת!... ועל כך נאמר: "בחכמה יבנה בית", בזכות החכמה שב הבעל בתשובה שלימה. ומסופר שלאחר כמה שנים ניגש הבעל לאשתו ואמר לה בחיוך: ברוך ה' שהשתמשת לנרות שבת רק בנר "נשמה", ולא השתמשת בנר "שבועי"... ולכן עליך נאמר: "רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה".

בברכת שבת שלום

מערכת לב ארי

במדבר רבה (וילנא) פרשת קרח פרשה יח

פנינים משלחן מלכים

וקרח שפקח היה מה ראה לשטות הזה?

מסביר הרב יהונתן אייבשיץ זצוק"ל כי קורח חשב שכאשר עם ישראל נמצא בדרגה נמוכה ואינו זכאי לעבוד את ה' ישירות, אז נדרש משכן, נדרש בית מיוחד עם מקום מוצנע לקודש הקודשים, אז נדרש כהן שיהיה השליח של העם ויתווך בין עם ישראל לקב"ה ויביא בפני ריבונו של עולם את התפילות והתחנות של העם. אך, כאשר העם נמצא בפסגת המעלה חשב קורח, אין הם צריכים בית מיוחד ולא כהן מתווך, כאשר העם נמצא בתיקונו "מלא כל הארץ כבודו", ה' נמצא בכל מקום והעבודה מותרת בכל מקום, וכל אחד מהעם רשאי להקריב בבמות בלי צורך במשכן ובכהן. וזאת הייתה טענת קורח למשה על טלית שכולה תכלת ובית שכולו מלא ספרים, הוא רמז על עם ישראל שכולם קדושים וטהורים, כולם נמצאים ברום המעלה, אם כן צריכה ההלכה להתיר לכל אחד להקריב את קורבנו היכן ומתי שירצה. במצב כזה הוא טען, אין צורך במתווך ואין צורך בבית, כל אחד באוהלו עם הקשר הישיר שלו לבורא עולם, וממילא אם ההלכה כמותו ובכל זאת משה רוצה לתת תפקיד לאח שלו – הדבר אינו תקין, והמלחמה שלו כנגד המהלך היא מלחמת מצוה. אך **מסביר הרב יהונתן אייבשיץ** כי קורח טעה בשני הדברים, דבר ראשון העם לא היה בתיקונו המוחלט כמו שחשב קורח. דבר שני, שגם אם העם אכן היה מגיע לרום המעלה, בכל זאת אין דומה מעלת בית המקדש לבמות, הדברים נשגבים ומורכבים ממושגים שרחוקים מבינתנו על השערים שפותחת עבודת הקורבנות בשמים ועל העובדה שמכוון בית המקדש של מטה כנגד בית המקדש של מעלה, אך מה שכן ניתן להבין כי אלו דברים שניתן להשיג רק בבית המקדש, רק כשיש בית לה' וכהנים שעובדים בו בקדושה ובטהרה. בעקבות טעותו של קורח בשתי הנחות היסוד שלו, גם שהעם לא הגיע באמת לשלמות התיקון וגם שבמצב מתוקן עדיין צריכים אנו את בית המקדש, הגיע הוא לטעות בהלכה וכל המריבה שלו נצרבה לדיראון עולם והוא וכל עדתו ירדו שאולה או נשרפו באש מחתותם. **כמו שלימד אותנו מרן החזון איש זצ"ל** כי, המוסר נקבע על פי ההלכה, כאשר הדבר מותר המלחמה עליו היא מלחמת קודש וכאשר הוא אסור זאת עצת היצר. לשון הרע או תוכחה נדרשת – הכל תלוי אם ההלכה איתך או נגדך. קורח טעה בהלכה, אך לא הטעות לבד הפילתו, כי כאשר יש טעות אפשר לתקן, אפשר לשאול, ואם בסביבה נמצא גדול הנביאים ומוריד התורה אין מישוהו טוב ממנו שיענה על השאלה, אך קורח דבק בטעותו וסחף אחריו עדת אנשים שיקומו להלחם דווקא מול אותו אחד שאיתו היו צריכים להתייעץ ואותו היו צריכים לשאול, דווקא כנגד משה רבינו החליטו הם להתקומם. היום רבו הדעות בהלכה, אין כמעט הלכה שאין בה מחלוקת, ולכן אם ישנה מחלוקת בינינו לבין החבר או השכן, באותה מידה שיכול להיות שההלכה איתנו ומלחמתנו צודקת, כך באותה מידה יכולה ההלכה להיות איתו ואז כל מילה שנוספת תהווה עבירה נוספת. נהיה חכמים ולא ניפול לעצת היצר, לא ניפול לויכוח כעדת קורח, ובמקום זאת נדבוק בתורת משה רבינו ע"ה. (מתוך "יושב אוהלים" הרב מנחם ריבניץ)

לע"נ הבחור אריה ז"ל בן דוד וזהבה הי"ו

מערכת שיעורי לב ארי – שיעורים שבועיים לאור הפרשה מפי הרב אריה יוסף שליט"א

מעשה שהיה...

צדיק גוזר \ ספור על רבנו מרן המקובל רבי מכלוף אלעסרי זצ"ל וזיע"א

הילולא דצדיקייא

הילולת רבנו מרן

הרב המקובל

רבי מכלוף

אלעסרי

זצ"ל וזיע"א

(כט' סיון תשס"א)

הרב המקובל רבי מכלוף אלעסרי זצ"ל- נולד בשנת ה'תרע"ה בעיירה קסר אסוק לאביו ר' משה זצ"ל ואמו הצדקנית מרת מסעודה ע"ה למשפחת אלעסרי שהייתה משפחת רבנים כעשרים ושש דורות שעסקו בקבלה מעשית, כתיבת קמיעות וסגולות. למשפחה הייתה קיימת תעודה שיצאה בשנת ה'תקל"א מביה"ד הרבני במכנס, אשר בפסק הדין שבה מוענקת משרת הרבנות בקהילת קסר-א-סוק למשפחת אלעסרי שכללה את ענייני השחיטה בכל כפרי האיזור. כבן למשפחת רבנים ספג אל קרבו את אהבת התורה ומקצועות הרבנות: שחיטה, מילה, חזנות והוראה. מקטנותו נראה כי לגדלות נועד. התייתם בגיל 16 מאביו. נקשר לר' יצחק אביחצירא (היבא חאקיי). ולרבינו ה'בבא סאלי זצ"ל. כן היה בקשר הדוק עם בנו ה'בבא מאירי זצ"ל אשר בחן אותו בכל ענייני השחיטה ואף כתב לו כתב הסמכה לשחיטת כל סוגי הבהמות והעופות. לאחר שנבחן והוסמך לרבנות בישיבת 'אביר יעקב' בעיר בודניב (מרוקו), נשלח ע"י ה'בבא סאלי להמשך לימודיו בקזבלנקה ובטאנג'ר. בזמן זה הורה לו ה'בבא סאלי להתחתן ולעמוד בזכות עצמו. לאחר מכן נשלח לכהן כרבה של העיירה ריש (מרוקו) הנמצאת באיזור הולדתו. בערב חג השבועות ה'תשכ"ג עלה עם משפחתו לא"י, השתקע בבית שאן ובמשך שנים רבות שימש בשירות הקהילה בית שאן בתפקידים רוחניים: ערך בריתות וחופות, דרש בהלוויות, נחם אבלים, לימד והכשיר שוחטים, שימש כחזן וכדרשן בבית הכנסת, השכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. נודע ככותב קמיעות וכמגלה נסתרות ורבים מהארץ ומחו"ל באו לבקש את ברכתו ועצתו. מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. בשבת פרשת בהר-בחוקות ה'תשס"א רבינו קרא לבנו ואמר: "יוסף בני, אני יודע את מקומי... אני יודע איפה אני אזכה לשבת", כך השיב את נשמתו ליוצרה ובחצות הלילה יצאה הלוויתו. התבקש לישיבה של מעלה ב- כ"ט סיון ה'תשס"א רבינו חי ופעל כ-87 שנים. ציונו בבית שאן. מקום קבורתו הפך למוקד עלייה לרגל ורבים רואים שם ניסים גדולים. **ת.נ.צ.ב.ה. וזכותו תגן עלינו אמן!**

בוקר אחד נכנס אל הרב בחור נכה כבן שלושים בלוויית אביו. הבחור היה מרותק לכיסא גלגלים עקב שיתוק בחצי גופו התחתון ולאחר בדיקות בבית-הרפואה הדסה, שגם שם לא נמצא פתרון. הרב כתב לו קמיע ואמר לו: "קום מהכסא", האיש אמר: "אני לא יכול". הרב חזר שנית: "אמרתי לך לקום אז קום". לתדהמתו של האיש והאנשים הסובבים, שצפו במראה הזה, הבחור קם על רגליו. הרב אמר לו: "עכשיו תעלה במדרגות האלה", והוא עולה. "תרד", ירד. כך מספר פעמים. האיש חזר למכונית ללא כיסא הגלגלים. מי ששהה במחיצת הרב בעת הזו לא האמין שזכה להיות עד להתרחשות ואינו דומה מראה עיניים למשמע אוזניים.

פעם בנו של אחד מידידי המשפחה נפצע והוצרך לעשות ניתוח ברגלו. הניתוח לא הצליח ורגלו הייתה משותקת. הרופאים אמרו שכנראה יצטרכו לכוות לו את רגל ימין ל"ע. המשפחה הייתה בצער רב ולכן ניגשו לרבינו לקבל את ברכתו. הרב כתב קמיע על צלחת, והכין לו משהו למרוח על הרגל ובירך אותו. לאחר שבועיים המשפחה נסעו לביקורת בבית-הרפואה. לאחר סידרת בדיקות הרופא ניגש לבני המשפחה ושאל: "תגידו לי, מה קורה פה? לפני שבועיים צילמנו את הרגל והיא הייתה משותקת. עכשיו הכל הסתדר. איפה הייתם?". הבן השיב: "ד"ר אני אספר לך! היינו אצל הצדיק ר' מכלוף אלעסרי בבית-שאן והוא בירך אותי. מאז ב"ה אני מרגיש טוב והולך על הרגליים!".

לפני מספר שנים, ילד קטן נתקף בגרדת חריפה בעור. נבדק בבתי הרפואה, נתנו לו כמה סוגי משחות ותרופות ודבר לא הועיל. הוריו ניסו לדרוש ברופאים- אולם ללא הועיל. אחד ממכריו שמע על המקרה ואמר לו: "הרב אלעסרי נמצא בבית-שאן, לך אליו, אולי ימצא מזור לבנד". שמע הלה ובא אל הרב, הצדיק נתן לו בקבוק, ואמר לו, שיקח נמלים ויערבב עם מספר תבלינים כמו שום ועוד, מהתערובת הזו ימרח לבנו במשך שבוע. האיש עשה ככל אשר הורה הרב, לאחר זמן קצר הבריא בנו כאילו מעולם לא חלה בדבר.

(מלוקט בשינוי לשון קלים מתוך 'פניני הצדיקים')

גדול השלום!

"וישלח משה לקרוא לדתן ואבירם" (טז, יב)

פירש"י, שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בדברי שלום.

בעיר מגוריו של **רבי מנחם מנדל מקוסוב זצ"ל בעל "אהבת שלום"** ראש השושלת לבית ויז'ניץ (נלב"ע יז חשוון), דר יהודי אלים, אשר היה מפיל חיתתו על כולם. הלה העיז להציק גם לרבי מנחם מנדל, רדפו והצר לו מאוד. ברם יהודי נשאר יהודי, ובצר לו פנה אל רבי מנחם מנדל, כיתר יהודי הסביבה, לשאול ממנו עצה ותושיה. מקורבי הרבי בראותם את העריץ מגיע לבית הרבי, היו בטוחים כי הרבי יצוה להשליכו החוצה בבושת פנים. להפתעת כולם קיבלו הרבי בחום ובחביבות ופנה אליו באהבה ושאלו, ידידי היקר, מה מעיק על ליבך? הלה החל שופך בפני הרבי את מר ליבו כי כל עסקיו מתמוטטים בזה אחר זה, וכי מצבו בכי רע וקרוב מאוד לשפל המדרגה, ואינו יודע מה טומן בחובו יום המחר. משמשו של הרבי שהיה נוכח בחדר, היה משוכנע כי עתה ינצל הרבי שעת כושר זאת ויטיף מוסר לאותו אלים על התנהגותו המושחתת חסרת הרסן, אולם רבי מנחם מנדל לא נהג כן. נהפוך הוא, הוא החל לעודדו כי אסור ליהודי להצטער ולהתייאש לעולם, כי הקב"ה עוזר לכולם ולבטח יעזור גם לך, הוא דיבר אל ליבו כאב רחמן דברי עידוד וברכו. הלה לא הסתפק באיחולי הרבי, ופנה ישירות, בתי בגרה ואין לי פרוטה לנדוניה עבודה ואינני יכול להשיאה. חוצפתו של גבר אלים זה הקפיצה את משמשו של הרבי, הוא רצה להתפרץ ולצעוק לעברו, אינך מתבייש?! לא די שכה רדפת את הרבי, עוד הינך מעז לפנות אליו בסיפורים כאלו כאילו היה חברך משכבר הימים, ואולי תרצה שהרבי יעניק לך את כל כסף הנדוניה? אולם מיראת הרבי לא הגיב המשמש בקודש, אבל בליבו פנימה היה נסער כולו. רבי מנחם מנדל פנה למבקש ברגש ושאלו, כמה מעות דרושות לך? הלה הופתע משאלת הרבי וחשב לרגע שנמצא בחלום, ונקב בסכום הגון של זהובים. בלא אומר ודברים, פתח הרבי את המגירה והחל מונה ליד האיש הנדהם את כל הסכום הנכבד שנקב, ומסרו למי שהיה שונאו משכבר הימים והיה רודפו שנים רבות. מצד המשמש הדברים נשארו בסוד, כי אסור לו לגלות דברים מחדרו של הרבי, אולם אותו עריץ יצא מכליו, נרגש ונסער, עד שהחל מספר לאנשי קוסוב על גודל מידותיו של רבי מנחם מנדל שהעניק לרודפו סכום כה גדול. הדבר חרה ביותר לרבי יצחק, אחיו של רבי מנחם מנדל אשר בא ורטן לפניו: האם עד כדי כך צריך להיות וותרן ומוחל? בבית הרבי אין כמעט מאומה, החנוונים מסרבים לתת מצרכים בהקפה לרבנית בטענה כי החובות עברו את הגבול, ואילו לאדם שהציק כל כך לרבי ולכל אנשי קוסוב צריך לתת סכום כה גדול אם בכלל? הפטיר הרבי, כבר שמעתי טענה זאת, כבר קדמך מישוהו בטענתך, ואף הוא לא העלה דבר, הפניתי לו עורף. הלה הוא היצר הרע בכבודו ובעצמו אשר נימק לי ביתר כישרון, וברוך השם לא שמעתיו... וכה היה אומר, אני מעניק אהבה כה גדולה לשונאי, עד שנהפכים לאוהבי... וכדברי רש"י שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בדברי שלום. (מתוך ליקוטים וסיפורים נפלאים)